

THE HOLIDAY BROTHERS
A HOLIDAY FIVÉREK

DEVNEY PERRY

THE HOLIDAY BROTHERS

A HOLIDAY FIVÉREK

A TELJES SOROZAT

KOSSUTH KIADÓ

A fordítás alapjául szolgáló művek:

Devney Perry:

The Naughty, The Nice and The Nanny
Three Bells, Two Bows and One Brother's Best Friend
A Partridge and a Pregnancy

First published in 2021 by Devney Perry LLC

Fordította
E. Molnár Eszter

Szerkesztette
Firgi-Kator Judit

Borítóterv
Sarah Hansen

ISBN 978-963-636-748-0

Minden jog fenntartva

The Naughty, The Nice and The Nanny
Copyright © Devney Perry LLC 2021

Three Bells, Two Bows and One Brother's Best Friend
Copyright © Devney Perry LLC 2021

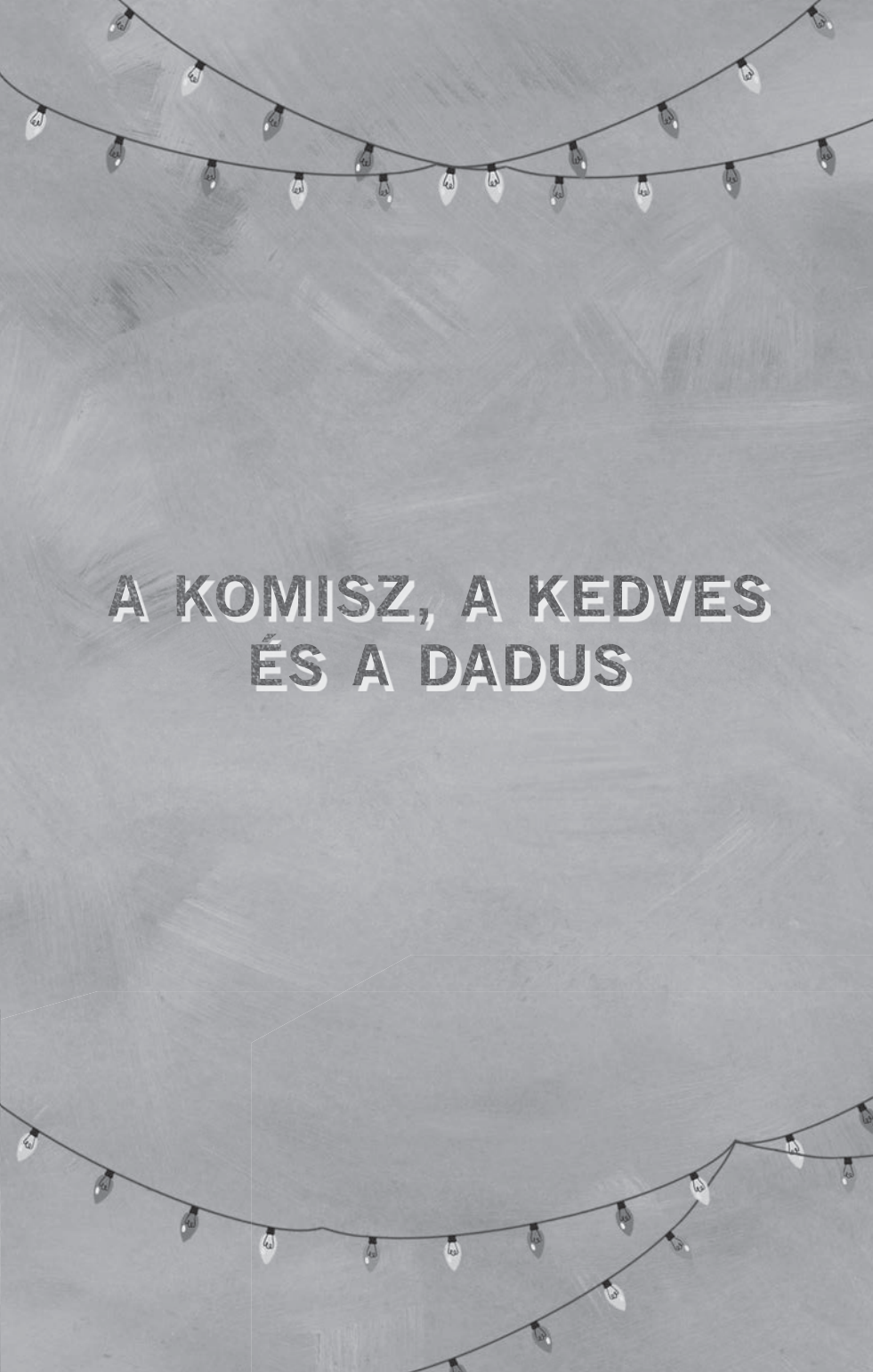
A Partridge and a Pregnancy
Copyright © Devney Perry LLC 2021

Hungarian edition © Kossuth Kiadó 2025
Hungarian translation © E. Molnár Eszter 2025

Natasha Madisonnak.

*A biztatásodért, a nevetésedért, és
mert ki tudja, miért, de szereted a karácsonyt.*

A KOMISZ, A KEDVES ÉS A DADUS

ELSŐ FEJEZET

NATALIE

- Ez a kislány egy angyal.
- Nem mindegyik az? – kérdeztem vissza kifejezéstelen arccal.
- Természetesen nem – motyogta a vonal túlsó végén a főnököm. – Némelyik kölyök igazi seggfej.
- Na de Cathy! – kuncogtam.
- Tudom, hogy szabadságon vagy, Natalie, és azzal is tisztában vagyok, hogy valóban rászolgáltál a pihenésre, de te vagy az egyetlen, aki elérhető, és el tudná vállalni ezt a munkát. Ismersz, utálom, ha el kell utasítanom egy ügyfelet.

Felhúztam az orrom. Cathy gyűlölt akár egyetlen ügyfelet is visszautasítani, én pedig utáltam nemet mondani neki, de most a vakációmról volt szó. Évek óta ez az első nyaralásom, amit szándékosan karácsonyra időzítettem.

A saját családommal fogom tölteni az ünnepeket ahelyett, hogy valaki másról gondoskodnék.

Ezen a reggelen is azért jöttem be a városba, hogy megegyek egy kiadós, tojásból és palacsintából álló reggelit a Main Street

Overeasyben, mielőtt elindulok beszerezni néhány karácsonyi ajándékot – az utolsó pillanatban –, és közben élvezzem az ünnepi díszbe öltözött belváros hangulatát.

Magasan az út felett hatalmas, arany, vörös és zöld színekben pompázó füzérek ragyogtak a tiszta kék ég alatt, a fákat apró égők borították. Még most is meg-megcsillant rajtuk a tegnap este hullott hó. A kirakatok telis-tele voltak Mikulásokkal, díszekkel és bonyolultan becsomagolt ajándékokkal. A reggeli nap elűzte a téli hideget, vidáman és ragyogóan sütött. Tökéletes kezdés a vakációmhoz.

– Nem megy, Cathy.

– Kérlek szépen – könyörgött. – Az apa kétségbeesettnek tűnt. Az ünnepekre érkezett a városba, de amolyan munkamániás alaknak tűnik. Napközben kellene vigyáznod a lányára, amíg ő dolgozik. Említett valami családi eseményt is, bár megmondtam, hogy a megbízásod csak napközben érvényes. Úgy tűnik, az állandó dadusuk tegnap lelépett.

– Mintha azt mondtad volna, hogy egy angyal a kislány. A dadusok nem lépnek le az angyalok mellől.

– Belement, hogy a szokásos díjad kétszeresét fizesse ki.

Felsóhajtottam. Természetesen a pénzzel akar rávenni.

– Nem lett volna szabad megemlítenem neked Magdalenát.

Magdalena az én szeretett, 1969-es évjáratú, mentazöld Volkswagen mikrobuzsom. A sebváltója három héttel ezelőtt megadta magát. A szerelő újat rendelt egy veterán Volkswagenekre szakosodott online alkatrészboltból, de a szállítással együtt az egész több mint négyezer dolláromba fog kerülni.

Nevelőnő vagyok, nem milliárdos.

– És egy hétről lenne szó? – kérdeztem.

– Igen. Csak egy hétről.
– Ne vigyorgj! Megkérdeztem, de még nem egyeztem bele.
– Honnan gondolod, hogy mosolygok?
– Mindig mosolyogsz, ha eléred, amit akarsz – forgattam a szememet.

– Szóval akkor igent mondasz?
– Igen – morogtam. – Elvállalom.
– Remek! Köszönöm. Biztos vagyok benne, hogy gyerekjáték lesz.

Cathy híres utolsó szavai.

Tudta, hogy előnyben részesítem a hosszú távú megbízásokat. A legutóbbi családdal három és fél évet töltöttem együtt. A Scullyk a legeslegjobb család a montanai Bozemanben. A gyerekeik valódi angyalok, akiket az ég küldött jutalmul, amiért én vagyok az, akit Cathy az ilyen *gyerekjátéknak* tartott megbízások esetében megkereshet.

Az egyik Scully fiú tavaly betöltötte a tizennégyet, a másik a tizenhatot. Mindketten fociznak, kosaraznak és futnak, és most, hogy az idősebbiknek már van jogosítványa, és mindketten ugyanabba az iskolába járnak, nincs szükség rá, hogy A-ból B-be vigyem őket.

Tegnap töltöttem velük az utolsó napot, és amikor búcsúzóul megöleltem őket, úgy sírtam, mint egy kisbaba. Könnyörtelenül kinevettek, amiért megkönnyeztem, de – bár az Instagram a mai kölyköknél nem túl népszerű – megígérték, hogy életjel gyanánt minden héten posztolnak egy képet.

Újév után egy másik családnál fogok kezdeni, a gyerekek öt- és kilencévesek. Ha jól kijövünk egymással, akár évekig a dadusuk lehetek.

Az olyan rövid távú bébiszitterkedés, mint amelyet most Cathy igyekezett rám szógni, a túldicsért munkák közé tartozott.

Magdalenáért azonban még erre is hajlandó vagyok.

– Küldd el, mit kell tudnom – mondtam.

– Oké. Tízre várnak, úgyhogy jobb, ha máris indulsz.

– Tízre.

A földbe gyökerezett a lábam.

– Ma? Azt hittem, legalább egy szabadnapot kapok. Kezdenének inkább holnap?

– Nos...

– Három nap múlva itt a karácsony, és még nem fejeztem be a vásárlást. – Azért vettem ki szabadságot, hogy megvegyem és becsomagoljam az ajándékokat. – Kicsinálsz, Cath!

– A bevásárlóközpont kilencig nyitva van.

– Tudod, hogy utálok a bevásárlóközpontot – morogtam.

Jól ráfáztam, hogy idáig halogattam a vásárlást. Évről évre megesküszöm, hogy korábban fogom elkezdni, aztán mégis mindig az utolsó pillanatra hagyom. Szenteste előtt a bevásárlóközpont maga a fortyogó pokol.

– Köszönöm, Natalie, hogy mindig számíthatok rád.

– Ha nem Magdalenáról volna szó...

Ismét elmosolyodott. Szabályosan hallottam, ahogy elhúzza a száját.

– Te vagy a legjobb.

– Kitüntethetnél Az év dolgozója címmel.

– Tavalý te voltál. Még azt gondolnák a többiek, hogy kivételezek veled.

– Talán mert én vagyok a kedvenced, és tényleg kivételezel velem.

– Így igaz.

– Szia – Letettem a telefont, és megnéztem, hány óra van. Húsz perc múlva tíz.

Sarkon fordultam, és visszamentem az apám Subarujához, amit a Main Street egyik parkolójában hagytam. Arra az időre kaptam kölcsön, amíg Magdalena a műhelyben van.

Apu mindig azt mondta, hogy ízig-vérig lojális vagyok, de ebben a pillanatban inkább hősiezen gerinctelennek éreztem magam. Lehet, hogy Cathy úgy gondolta, rajtam kívül nincs senki, akit felhívhatna, de ez csak azért lehetett így, mert mindig engem keres meg először. Amikor az elsődleges családom szabadságon volt, vagy hétvégén, amikor egyik vagy másik ügyfélnek pluszsegítségre volt szüksége, mindig én voltam az első, akit ilyen és ehhez hasonló megbízásokkal környékezett meg. És én mindig igent mondtam. Ő pedig azzal vívta ki az odaadásomat, hogy az évek során mindig rendesen bánt velem, és nekem adta a legjobb családokat, többek között Scullyékát is.

Cathynek helyi dadusközvetítő ügynöksége volt Bozemanben, és a manapság a szülők számára elérhető, elszaporodott online szolgáltatások mellett úgy volt képes talpon maradni, hogy magát és a csapatát is kiemelte a bolyból. Minket nem lehetett a hirdetések böngészve elérni. Páratlan hírnévvel rendelkezünk, és új ügyfeleket kizárólag ajánlásra fogadtunk, ezért sem szerettem Cathyt, ha bárkit el kell utasítania.

Az apuka, akinek nagy szüksége van az ünnepek alatt dadusra a kis angyalkája mellé, valószínűleg még csak nem is pislogott a kétszeres tarifa hallatán.

Magdalena, kicsikém, ezt érted teszem!

Odaértem a Subaruhoz. Barney vagy Barley? Még mindig nem találtam meg a tökéletes nevet számára. Amikor a kocsi ablakában megpillantottam a tükörképemet, egyből nyúltam a telefon után, hogy felhívjam Cathyt.

– Ha azért hívsz, hogy közöld, meggondoltad magad, akkor elkéstél – válaszolta. – Már felhívtam az apát, és megmondtam, hogy úton vagy hozzájuk.

– Arra sincs időm, hogy hazamenjek átöltözni. Van valamilyen előírás erre vonatkozóan?

– Nincs, de mégis, mi van most rajtad?

– Kék garbó, tépett farmer és vízálló csizma.

Nem munkához öltöztem, hanem bevásárlótúrához, és ugyan Scullyéknál sem volt előírva, hogy mit hordhat az ember, de eszembe nem jutott volna rojtos térdű nadrágban megjelenni náluk.

– Még a hajamat sem mostam meg.

– Biztos vagyok benne, hogy ebből nem lesz gond. Majd küldök neki egy e-mailt, hogy tudja, magánprogram közben sikerült elérnem téged. Ha különleges kérései lennének, akkor azt holnapig tudathatja veled.

– Oké. Viszlát.

Kinyitottam a kocsi ajtaját, és épp elhelyezkedtem a volán mögött, amikor megjött Cathy üzenete a címmel. Beütöttem a telefonomba, majd a GPS-t követve átvágtam a városon.

Életem mind a huszonkilenc évét Bozemanben töltöttem, és miután leérettségiztem, ősszel elkezdtem Cathynél dolgozni. Bozeman az ország egyik leggyorsabban fejlődő városa, a szellem előtt alakult át, és már korántsem hasonlított arra a városkára, amit fiatakoromban ismertem. Ahol korábban farmok húzódtak, ott most minden telis-tele volt új otthonokkal, a nagy

hipermarketek pedig elüldözték a kis, helyi boltokat, és elképesztően sok új étterem nyílt meg.

Az utasításokat követve keveredtem ki a város szélére, ahol minél kijebb ér az ember, annál nagyobbak a házak. Amint a hegység lábánál emelkedő dombok közelébe értem, a birtokok egyre jobban elterpeszkedtek, és minden egyes magánbejárónál vaskapu zárta el az utat.

– Még száz méter, és az úti célod a bal oldalon lesz – közölte a navigációs rendszer hangja a Subaru bluetooth-kihangosítóján keresztül.

Magdalena már túl öreg volt a bluetooth-hoz. Azért ez hiányozni fog, mint ahogy a fűtött bőrlélek is, ha majd visszadom a Subarut.

A kocsifelhajtó bejáratánál egy farönkökből épült boltív tornyosult. A fekete fémkapu tárva-nyitva volt, így rátértem a keskeny, örökzöldekkel szegélyezett útra. A ház nem látszott az ágaktól, míg egy enyhe kanyar után egyszer csak... *Hűha!*

– Ó, a pokolba is! Mégiscsak meg kellett volna mosni a hajamat.

Egy családi háznak álcázott síház volt. Az épület a sötét faburkolatával és pirossal szegélyezett ablakaival éppoly büszkén és merészen állt, mint a háta mögött lévő hegyek. A bejáratú ajtó fából volt, fölötte ólomüveg ablakkal. A legtöbb tornácot szokványos villannyal világítják meg, ehelyett itt két eleven gázlámpa szolgáltatva a fényt, lángjaik pedig nappal is lobogtak.

Dadusként a bozemani elit több tehetős családjának otthonában jártam már, de ez mindent felülmúlt. Azon sem lepődtem volna meg, ha maga Kevin Costner lép ki az ajtón, és közli velem, hogy tűnnek el a Dutton-birtokról. Csakhogy ez itt nem

a *Yellowstone* tévésorozat, és mivel a műszerfalán lévő órán már tíz perccel elmúlt tíz, ideje volt munkába állni.

Leparkoltam az épület előtt hurokban végződő felhajtón, amiről azt gyanítottam, hogy a vendégek számára fenntartott hely, majd az anyósülésről magamhoz ragadtam a retikülömet, és a visszapillantó tükörben vettem egy utolsó pillantást a frizurámra. A szőke hullámok, amiket ma reggel ügyeskedtem a hajamba, némiképp különlegessé tették lófarokba összefogott tincseimet.

A kölyöknek teljesen mindegy, hogy nézek ki, nem igaz? Nos, ami pedig az apát illeti... Ő érje be azzal a látvánnyal, amit a hirtelen előrángatott Natalie nyújt.

Kiszálltam a kocsiból, odasiettem a házhoz, és megnyomtam a csengőt. Ismerős dallam szólalt meg. Csak nem a...

– We Wish You a Merry Christmas. – Az ajtó felé fordulva lebiggyesztettem az ajkamat. Ez a hülye dal most egész nap a fejemben fog maradni.

Odabentről lépések zaja hallatszott, úgyhogy magamra öltöttem egy mosolyt, amivel majd az új munkaadómat fogom köszönteni. Feltárult az ajtó és...

– Helló. Ó!

Édes. Istenem. Édes Istenem.

Ez a *helló* teljesen úgy hangzott, mintha a Hófehérkéből az egyik hét törpe énekelte volna Maddox Holidaynek, hogy „hej hó”.

Annak a bizonyos Maddox Holidaynek. A jóképű fiúból, aki valaha minden tinédzserkori fantáziámban szerepelt, *szent egék, milyen szívdöglesztő* fazon lett!

Maddox Holiday.

Ő volt a legnépszerűbb srác a bozemani gimiben. Ő volt az a fiú, akibe szégyentelenül belezúgtak a csajok. És ő lenne a gazdag apuka, akinek dadusra van szüksége?

Biztos, hogy több kérdést kellett volna feltennem, mielőtt elvállalom ezt a munkát, és tényleg haját kellett volna mosnom.

– Helló! Te jöttél Cathy Caron ügynökségétől?

– Igen. Helló – mondtam, most már a pót „ó” nélkül. *Így már jobb.*

– Natalie Buchanan vagyok.

– Maddox Holiday.

Betessékelt a házba, és becsukta az ajtót.

– Örülök, hogy megismerhetlek, Natalie.

Állj! Örül, hogy megismerhet engem? Tényleg?

Hiszen már találkoztunk. Amikor hétéves voltam.

Ellépdelttem mellette, és közben arra vágytam, azt reméltem, és imádkoztam érte, hogy az igézően kék szemében jelenjen meg már a felismerés halvány szikrája, de... semmi.

A fickónak halvány fogalma sem volt róla, hogy ki vagyok. *A francba.*

Maddox három évvel idősebb volt nálam, szóval nem ugyanazokba a körökbe tartoztunk, de a hosszú évek alatt ugyanazokba az iskolákba jártunk. Az ikeröccsei velem egyidősek. Ismernie kellene.

De még mindig semmi...

A tizennégy éves énem ebbe egy kicsit bele is halt. Az ábránd, hogy Maddox Holiday egy napon rájön, az a lány élete szerelme, úgy foszlott *semmivé*, akár egy maroknyi hópihe a szélben.

Mit csinálók én itt? Mikor tanulok meg végre nemet mondani Cathynek? A jövő héten Maddox Holiday tulajdonképpen

a főnököm lesz, és a férfinak halvány fogalma sincs róla, hogy egyszer az ő felhajtójukon estem le a gördeszkáról, és horzsoltam le a térdemet.

- Köszönöm, hogy ilyen gyorsan ide tudtál jönni – mondta.
- Nincs mit.

Továbbra is vágyakoztam, reménykedtem, és imádkoztam. Semmi. Nuku. Nem ismer fel.

Kapitány a hajónaplónak: december huszonkettedike, életem legmegalázóbb napja.

Szóljak neki? Lehet, hogy ettől még furább lenne a helyzet? Valószínűleg igen.

Magdalena számít rám, hogy kimentem a szerelő karmai közül, úgyszólván kihúztam magam, mosolyt erőltettem az arcomra, és úgy tettem, mintha egy egyszerű apával állnék szemben, aki azért fizet, hogy vigyázzak a gyerekére.

- Elmondta Cathy, hogy miről lenne szó? – kérdezte.
- A legteljesebb mértékben.

Bár a nevet nem említette, pedig emlékeztem volna rá. Gyanítottam, hogy a munkával kapcsolatos tudnivalók az e-mailben szerepeltek, ami már a bejövő leveleim között volt.

- Dadusra van szükséged egy hétre, így van?
- Egy hétre. Az elődöd tegnap hagyott itt – szorította össze az állkapcsát, ami – *hűha* – meglehetősen keménynek látszott. Szögletes sarkai olyan élesen rajzolódtak ki, hogy szobrot lehetne emelni a tiszteletére.

Ő csak egy apuka. Épp olyan, mint a többi.

Jó, lehet, hogy mégsem egészen olyan. Az apák, akiknek az elmúlt években dolgoztam, nem voltak ilyen örülten jóképűek. Egyiknek sem volt ilyen kristálytiszta kék szeme. Egyiküknek

sem volt ilyen érdes hangja, amitől most borzongás fut végig a hátamon.

Az idő múlásával Maddox Holiday kifejezetten előnyére változott. Nyúlánkabbnak tűnt, és egy fejjel magasabb volt, mint én a százhetvenhárom centimmel. Az arcát simára borotválta, sötét haját az ujjaival fésülte hátra. A gimnáziumban röviden hordta, de ha már akkor is ilyen sörénye lett volna, a lányok az öltözőszekrényébe dugdosták volna be a bugyijukat.

Talán így is volt.

Lélegezz, Natalie! Ő csak a szívdöglesztő Maddox Holiday. Koncentrálj a munkára. A kölyökre.

– Egy kislányod van, jól tudom?

– Így van. Violet. – A tekintete ellágyult, ahogy kimondta a nevét. – Hétéves. Az ünnepekre hazajöttünk a szüleimhez. Ez az ő házuk, úgyhogy attól tartok, nem lesz itt egy perc nyugalom se.

– Ó, rendben.

Ezek szerint a síház Hannah-é és Keithé? Nem is tudom, miért lepődtem meg. Holidayék az egyik legsikeresebb család Bozemanben. Hannah ingatlanközvetítéssel foglalkozik, a városban kitett ELADÓ tábláknak legalább a felén az ő képe látható. Az irodája a leghíresebb és a legelismertebb a megyében, nem utolsósorban pedig ő értékesíti a legjobb házakat – amelyeket a férje épített fel.

Keith Holiday a legkeresettebb építési vállalkozó a környéken. A vevők felárat fizetnek, hogy hozzájuthassanak egy Holiday által épített otthonhoz, mert soha nem fognak csalódni benne.

Ezt a házat is biztosan ő építette. Bár csak az előteret láttam, a belseje éppen olyan hatalmas és gyönyörű volt, mint az épület

külseje. A fejem felett a magasban egy csillár lógott, függőin megtört a beáramló fény. A rengeteg ablakon keresztül csak úgy árad be a napsütés. A csizmám talpa alatt a természetes kőburkolat csodás szürkés-kék árnyalatban pompázik.

Ebben a házban nem lesz nehéz ledolgozni egy hetet.

Maddox és az öccsei a városban nőttek fel, kétfőmbnyire a házunktól. Heath és Tobias a gyerekkori házunk mellett bicikliztek el, amikor a szomszédos parkba tartottak.

Várjunk csak! Mi van a testvéreivel? Lehet, hogy Maddox nem emlékszik rám, de Heath és Tobias biztosan megismernek. Vajon ők is itt lesznek?

– Rendben lesz így? – kérdezte Maddox.

– Hogy?

– Gondterheltnék tűnsz. – Fürkésző tekintettel nézett rám, a szeme egész összeszűkülte. – Sokan fordulnak meg itt. Okoz ez valami problémát?

– Nem gond – hazudtam, és mosolyra húztam a számam.

– Akkor jó. Bárcsak ne kellene dolgoznom a héten, de sajnos ez fontos időszak a cégemnek. Itt leszek a házban, odafönn a dolgozószobában, ha valamiért szükség lenne rám, de a konferenciahívások és az e-mailek...

– Ha mindehhez ott van egy hétéves gyerkőc is, az már túl sok.

– Pontosan – bólintott.

– Csak egy kis segítségre van szükségem. Normális esetben a szüleim ugranának be, és vigyáznának rá, de most nagyon leköti őket a karácsony esti parti megszervezése. Meg aztán ők is dolgoznak a héten. Nem örülnék neki, ha Violet ide-oda csapódna köztünk, és úgy gondolná, hogy senki sem törődik vele. Azt szeretném, ha jól érezné magát, amíg itt vagyunk.

Ez nagyon aranyos volt, de Maddox mindig is ilyen kedves volt. Pontosan ezért zúgott bele minden csaj. Sosem hagyta, hogy a népszerűség, és az, hogy jóképű, a fejébe szálljon, és beképzelt aranyifjú váljon belőle, mint annyi fiúból az ő köreiben.

– Violet édesanyja? – kérdeztem. Maddox feleséget nem említett, és a bal kezén sem volt karikagyűrű. – Ő is itt lesz?

– Nem, elváltunk. LA-ben él.

– Oké.

Szingli apuka. A felnőtt Maddox kezdett egyre szexibbé válni a szememben.

– Majd Violet körbevezet a házban, de kérlek, érezd magad otthon, míg itt vagy. – Maddox egy pillanatra rajtam felejtette a szemét, a szívem a torkomban dobogott. Vajon mégis emlékszik rám? Tényleg? Kérlek, add, hogy emlékezzen rám! – Violet valószínűleg a szobájában van.

Puff neki. Ez a pasi aztán tudja, hogy kell egy lány önérzetét porig rombolni. Nem mintha nekem lenne olyanom. Azok a stréberek, akik szeretnek társasjátékokat játszani, és önként jelentkeznek kikiáltani a vasárnapi bingószámokat a nyugdíjasközpontban, nem engedhetik meg maguknak, hogy önérzetesek legyenek.

Míg Maddox irányítóként a futballpályán jeleskedett, és a pomponlányok vezérével randizott, addig én gimis koromban péntek esténként a szomszédok gyerekeire vigyáztam.

– Még egyszer köszönöm, hogy eljöttél. – Maddox halványan elmosolyodott, amitől ráncok keletkeztek a szeme körül. Ez megint olyasmi, amiben a felnőtt férfi jobban nézett ki az egykori srácnál. Kivéve, hogy a mosoly és a markáns jóképűsége mögött... fáradtnak tűnt. Ezt a fajta kimerültséget már jó néhány szülőnél láttam, akik dadust hívtak segítségül. Ők a leg-

többször olyan anyák és apák voltak, akiknek a munkaköre sok elfoglaltsággal járt, és akik rájöttek, hogy nem képesek minden téren teljesíteni.

És akkor jött Natalie képében a felmentő sereg.

– Nagyon szívesen. Öröömre szolgál. Cathy azt mondta, a kislány egy angyal.

Pánik suhant át a tekintetén. Ez legalább olyan árulkodó jel volt, mint az, hogy az előző dadus hirtelen lépett le.

– Menjünk, ö... menjünk, és keressük meg Violetet.

A nyomába eredtem, ahogy egyre beljebb tartott a házban, és próbáltam erősen ellenállni a kísértésnek, hogy megbámuljam a kemény fenekét, amin a legkiválóbb farmer feszült, amit valaha láttam. A hosszú lába természetes fesztelenséggel mozgott, ilyesmit kizárólag az egyetemen tanulhatnak a férfinem legvonzóbb példányai.

Maddox a válla felett hátranézett. Még épp időben kaptam el a tekintetemet, mielőtt lebuktam volna, hogy a hátsóját bámulom.

– Nagyon szép ez a ház.

Sima ügy, Natalie. Sima ügy.

– Az apukám építette.

A tekintetemet a férfiről a házra irányítottam.

– Remek munkát végzett.

A falakat törtfehérre festették, a dekoratív farészek melegséget kölcsönöztek a magas, nyitott tereknek. Az ablakok önmagukban is különlegességeknek számítottak, ahogy minden szögből kilátást biztosítottak az üvegen túl elterpeszkedő, hóval borított birtokra.

Maddox elvezetett egy kényelmes bőr ülóbútorokkal berendezett nappali mellett, a kőkandallóban vörösén izzott a parázs.

Mellette elhaladva esztergált korláttal ellátott csigalépcső vezett fel az emeletre.

– Majd megadom a nyitókódot holnapra, ha esetleg reggel zárva lenne a kapu – pillantott hátra Maddox, amint elindultunk felfelé a lépcsőn.

– Az épület előtti felhajtón parkoltam. Rendben van így, vagy álljak máshová?

– Ha elől állsz, az rendben van. Anya felvett egy szakácsot a hétre, úgyhogy arra nincs szükség, hogy főzz Violetnek. Ha van valami, amit nem ehetsz, akkor szólj neki.

– Nincs, hacsak a zöldségfélék nem számítanak annak. Ilyenkor az ünnepek táján hajlamos vagyok a zöldségeket karácsonyi sütikre cserélni.

Maddox kuncogott, és az arcán végighúzódó széles mosolytól csaknem lebukfenceztem a korláton át. Ragyogó fehér fogsor. Telt ajkak. Gödröcske. Ennyi év után már nem is emlékeztem a gödröcskére.

Főnök. Ő az én főnökféleségem. Ezért aztán öt lépcsőfok helyett csak háromig bámultam a hátsóját, de mentségemre szóljon, hogy éppen szemmagasságig ért.

Az emelet éppen olyan elragadó volt, mint a földszint. A lépcsőn felérve az erkélyről az egész nappalit be lehetett látni. Ahogy végimentünk a folyosón, plüss-szőnyegek nyelték el lépteink zaját.

Max a harmadik ajtónál megállt:

– Violet?

A hálósoba nagyobb, mint az én nappalim. Tüll baldachinos, puha fehér ágy állt a szoba közepén. A falnál álló játékszekrény nyitva volt, állatok és könyvek heverték szanaszét a földön, meg egy... habfegyver?

Kitűnő. Barbie babákra számítottam, de a habfegyver sokkal jobb. Miután éveket töltöttem fiúk között, valóságos mesterlovásznak tartottam magam.

– Violet! – szólt újra Maddox.

Nem jött válasz.

– Az előbb még idebent volt – szaladt ráncba a homloka. – Violet, ha elbújtál valahova, kérlek, gyere elő!

Csend.

– Violet! – Átment a hálóból nyíló fürdőszobába, majd pár másodperc múlva kijött, és benézett az ágy alá. – Talán a konyhába ment.

A nyomába eredtem, ahogy visszaindult a földszintre. Épp a napaliba értünk, amikor egy csattanás visszhangzott végig a házban.

– A francba.

Maddox sietős léptekkel haladt végig a következő folyosón. Cukor és vanília illata csapta meg az orromat. Torta vagy keksz, de inkább tortára tippeltem. Ami az édességeket illeti, szakértőnek tartom magam.

Bekanyarodtunk egy sarkon, és beléptünk a tágas konyhába, amitől – gyanítom – a legtöbb vendéglős teljesen odalenne. A mindenfélével megrakott konyhasziget előtt egy vörös képű férfi állt szakácskabátban, és egy gombóc csokoládétorta-tésztát törölt le a nyakáról.

Orrlyukai kitágultak, a tekintetét a konyha közepén álló kislányra szegezte, aki piros tütüt viselt, és a hozzáillő, csillogó balettcipőt. Az egyik kezében fakanalat tartott, a másikban konyhakést.

– Akkor te vagy Violet – mondtam.

Az angyal.